

те изградиха до горе гнездото около нея . . . И когато отворихме гнездото за да спасим малката сива птичка, намерихме я задушена върху своите яйчица.

От тогава спомена за малката сива птичка живее в душата ми като некаква светиня . . . И когато чуя да говорят за велики подвизи аз немам куража да се удивлявам.

Ст. Костов.

МЕЧКАР И ГЕРГЙОВДЕНСКА ПРИКАЗКА.

На времето се направиха впечатления „Павлета Делия и Павлевица млада“ от Яворов и „Гурбетчия“ от Пенчо Славейков. Две балади на народен мотив, върху една и съща фабула, писани по облог на двамата поети. Почти едновременно Пенчо Славейков и Петко Тодоров дадоха: първия — „Псалом на поета,“ в втория — „Молба,“ построени върху еднаква фабула. След появата на „Мечкар“ — идилия от Петко Тодоров, появила се през 1900 година — Иван Кирилов напечата „Гергйовденска приказка“ — 1921 год. Две неща, които черпят материал от едно предание.

Спрехме се на последните две творения, за да набележим сходството между тях, как е изнесено съкровенното в народната приказка и да покажем: колко ценности крият народните мотиви и каква благодарна работа е тя за нашите писатели.

Сжбитие то е следното:

Една била Калина в село по хубост и ум. Такваз приказка имало в Еленско, ала не ѝ допадат селски ергени, че, душа ѝ купнела по нещо, което само в приказки се казвало. И еднаж, кога по Гергйовден дошел мечкаря с мечка стржвница, запленива я той със своите засукани черни мустаци, пламнало мургаво лице — и оживел ѝ мечкаря на сърдце. Нищо не я спира: ни род, ни родина — тржгва подир мечкаря да насити, закупняла по възжелани светове душа.

На този мотив двамата наши писатели, родени в този край, растли наедно и слушали през детски години тая приказка, ни дадоха слушаното, според тях.

Едина — Петко Тодоров, в една спретната идилия, от шест страници, изнася тая приказка, рисувайки притомата обзела Калина пред мярналия ѝ се скитник и макар за седем години — тя маха ржка на злжчни глуми и майчини